

14. A KATICA MESÉJE

Régen, a katicabogárnak nem voltak még pettyei, egyszínű, piros ruhát hordott csak. Egyik reggel, amikor felöltözött, belenézett a tükörbe és így szólt:

- Mennyivel szebb lenne a ruháskám, ha pettyek lennének rajta! Megyek, szerzek pettyeket magamnak. – Bezárta lakását, és elindult pettyeket keresni.

Ahogy ment, mendegélt, találkozott a kisegérrel.

- Szia Katica! – köszönt rá az egérke.

- Szia kisegér! Tudsz nekem segíteni? Pettyeket szeretnék a ruhámra.

- Pettyeket? Azt sajnos nem tudok szerezni neked. Nem szeretnél inkább hosszú, kunkori farkincát? Azt talán el tudom intézni az egérkirálynál.

- Nem, nem, köszönöm! Nem szeretnék hosszú, kunkori farkincát. Pettyeket szeretnék.

Ballagott tovább, míg szembe jött vele egy nyuszi.

- Szia nyuszi! Tudsz nekem segíteni? Pettyeket szeretnék a ruhámra.

- Pettyeket? Azzal sajnos nem szolgálhatok. Ellenben, ha szép hosszú füleket szeretnél, a nyúlkirály biztosan tud segíteni.

- Nem, nem szeretnék szép hosszú füleket. Pettyeket szeretnék. – Elbúcsúzott a nyuszitól, és továbbment. Hamarosan találkozott a rókával.

- Szia róka! Tudsz nekem segíteni? Pettyeket szeretnék a ruhámra.

- Pettyeket? Ebben sajnos nem segíthetek, de ha lompos róka farkat szeretnél, szívesen elvezetlek a rókakirályhoz...

- Nem, nem szeretnék lompos róka farkat. Pettyeket szeretnék. – Tovább bandukolt, s egyszer csak, a tóparton meglátta a festegető békát.

- Szia béka! Úgy látom, éppen te segíthetsz nekem. Pettyeket szeretnék a ruhámra. Fekete pettyeket.

- Mi sem egyszerűbb ennél, brekekekeke! Gyere közelebb, és tárd ki a szárnyaidat!

A béka gyönyörű pettyeket festett a katicának, ő meg boldogan nézegette magát a víztükörben.

- Köszönöm, köszönöm! – kiáltozta, és elindult hazafelé. Időközben beesteledett, így meghúzódott egy virágszirmon, és elaludt.

De jaj, mi történt! Éjszaka sötét felhők gyülekeztek az égen, és hatalmas vihar kerekedett. A kis katica csuromvizes lett, vadonatúj pettyei fekete patakként úsztak tova. Reggelre, már éppen olyan egyszínű piros volt a ruhája, mint azelőtt. Sírva fakadt szegény, siratta az elúszott pettyeket.

- Miért sírsz, katica? – kérdezte a bagoly.

- Ne is kérdezd, úgysem tudsz segíteni rajtam! Pettyeket szeretnék a ruhámra. A béka festett is nekem, de elmosta az eső!

- Ezen ne csodálkozz, a vízfestéket lemossa az eső! Neked varázsfestékre van szükséged.

Gyere, elvezetlek az Erdei Varázslóhoz. Ha valaki, akkor ő tud neked segíteni!

A katica reménykedve repült a bagoly után. Átrepültek három hegyen, három völgyön, három patakon, majd megérkeztek az Erdei Varázsló házikójához. A Varázsló kedvesen fogadta őket, s miután a katica elmesélte, hogy mi járban vannak, elővette a fekete festéket. Bemártotta az ecsetet a festékbe, és hét csodaszép pettyet festett a katica ruhájára. Ezeket a pettyeket nem mossa ám le a harmat, de még az eső sem! Nem is moshatja le, mert varázsfestékekkel lett ráfestve!

A katica befejezte a történetet, és mosolyogva nézett Szudorkára.

- Azóta nagyon tisztelem őt. Mindjárt megismerkedhetsz vele te is, mert megérkeztünk. Ebben a házban lakik az Erdei Varázsló!

